

Poutníci: patos, muka a rychlí instrumentální hadi

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 11 Leden 2021 22:12

Poutníci: *Stíny na střechách*, Jiří Pola – Karas, 2020, celkový čas 39:48 „K Poutníkům patří patos, velikost citů a vášní, až operní wagnerovská muka a olympské triumfy,“
napsal mi zásadní textař (šest textů z deseti) jejich nejnovější desky David Konopáč a já jsem zaržál nadšením. Krásně řečeno!

A hlavně: jak řečeno, tak uděláno. Od vášní a muk Wagnera snad i překonávajících

(*Jen s tebou*

), přes texty naplněné osudovými ženami (

Jaguár

,
Tisíc prudkejch koní

) po patetické a přece silně zobrazené pokání (

Mea culpa

) nebo zběsile nastřílené boldované otazníky našich životů (

Co když

). A nad tím nejsilnější

Málo

, ve dvaceti řádcích vypovídající o povaze lidského druhu stejně, jako kohorta špičkových psychologů, filosofů a sociologů. Proč právě zmínkou o textech začínám recenzi kapely, která se podle mínění mnohých pohybuje na území, kde rychlé prsty jsou silnější argument než krása slova? Protože tvrdím, že

Stíny na střechách

jsou jednou z nejlepších desek Poutníků postkřesťanovské éry a dobré texty jsou jedním z důvodů, proč tomu tak je. I další texty alba jsou kvalitní: třeba Cicvárkova

Lod' se jménem Naděje

, maskující se (i tříakordovou melodií) jako banální trampský příběh, který ale náhle a překvapivě uhne. Nebo silný text Josefa Prudila

Stíny na střechách

– jediný dávno vyšlý kus (

Co už je pryč

, 1997) na řadovce plné nových písniček. To je možná trochu zvláštní, ale svou kvalitou na úvod alba potěší.

Co dál přispívá k vysoké úrovni desky? Určitě zpěv. Zpěv sólový; dvojhlasů nebo snad dokonce vícehlasů je tentokrát málo až překvapivě. Ještě víc překvapil Jakub Bílý: po jedenácti letech u Poutníků se konečně prozpíval od manýristického přehrávání k civilnějšímu a uvěřitelnějšímu projevu, takže je možné oceňovat jeho kvalitní a obdařený tenor. Výrazně mě i tentokrát potěšil ten, kdo se „maskuje“ jako pěvecká dvojka (i když tentokrát je počet písní obou zpěváků vyrovnaný) – Jiří Karas Pola. Jeho „nemocný“ hlas mě zaujal už v hloubi 80. let, ale od té doby stále krásně zraje. Snad s jedinou výjimkou (

Mea culpa

) je velice jistý, se zajímavou barvou, důvěryhodný, s vtahujícím přednesem. Když Karas naříká a žaluje (

Málo, Mea culpa

), rozhodně v tom není ani za nehet manýry, umí i pěkně hrnout (

Co když

Poutníci: patos, muka a rychlí instrumentální hadi

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 11 Leden 2021 22:12

) a proměna celkem banálních sdělení v zážitek (

Nad věcí zůstávám

) je způsobena jeho kouzlem.

Jako kontrabasista spolehlivě tvrdí muziku, jako kapelník a producent desky má zásluh o tuto desku ještě víc. Já chci zmínit autorství hudby, tentokrát úplně všech písní (

Málo

spolupodepsal Peter Mečiar). Trochu úsměvné je, kolik písní mu tentokrát začíná jako něco jiného (

Tisíc prudkejch koní – Don't Think Twice It's All Right

;

Jaguár – The House of the Rising Sun

... a další); naštěstí si jdou melodie dostatečně včas po svých a nelze tak uvažovat, že by Karas svou muziku opisoval. Naštěstí neopisuje ani od sebe, takže hudba je čerstvá, i když čitelně Polova a tím i poutnická (to je taky plus), obsahuje řadu silných momentů (

Stíny na střechách

,

Mea culpa

,

Co když

...) a slabá místa chybí.

Instrumentální provedení a aranže si říkají rovněž o pochvalu, ale to není nic překvapivého; v tomto bodu bych asi

Stíny na střechách

nedokázal odlišit od předchozích cédéček. Ne, Poutníky rozhodně nenapadne, aby si vyzkoušeli zcela nový sound tak, jak například ve stejném roce Robert Křesťan & Druhá tráva (

Díl první

). Ale kdo má rád zvuk klasických bluegrassových nástrojů a přitom má chuť na něco jiného, než je klasický bluegrass, ten je s Poutníky rozhodně na správné stopě. Pochutná si na staccatovaném doprovodu (

Mea culpa

), bizarně nahrnutém sledu akordů nahrazujícím běžné instrumentální sólo (

Jiný pohled

) i na mnoha unisonových „hadech“: jistě, podobné jsme od nich už slyšeli mockrát, ale co...?

Výborné instrumentální výkony jako vždy předvedl zejména mandolinista Honza Máca.

Srovnatelná je ale i kytara Jakuba Bílého a zejména banjo (dnes již ex-Poutníka) Petera Mečiar; ten hraje jako obvykle i na dobro, lap steel a pedálovou steelkytaru (ta je úžasně stylová zejména v countryovce *Nad věcí zůstávám*).

Kupodivu slabší stránkou desky (oproti písničkám) jsou instrumentálky, tvořící téměř třetinu alba: jmenovitě Mečiarova skladba

Peřásek Breakdown

a tři Mácovy úpravy klasických záležitostí - klasiky swingové (

Django Medley

), klasiky bluegrassově kytarové (

Poutníci: patos, muka a rychlí instrumentální hadi

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Pondělí, 11 Leden 2021 22:12

Watson Medley

) a klasiky klasické (

Čtvero ročních dob

). Opravdu zajímavá mně připadá jenom

Django Medley

, které dominuje stylově kňourající dobro a kde jsou skladby

Djangology

,
Swing 42

a

Honeysuckle Rose

invenčně pospojovány a zaranžovány. Naproti tomu mě vůbec neoslovilo

Čtvero ročních dob

: těžko se od kapely, která nás svého času omráčila famózně provedenou Smetanovou

Skočnou

, spokojit s trochu toporným mandolinovým výtahem Vivaldiho „Čtveráků“.

Zvukovou i hudební režii měl (a v

Nad věcí zůstávám

si dokonce zašustil štětkami...) ve svém studiu ex-Poutník, který je špičkovým zvukem proslulý, a který ani tentokrát nezklamal – Svaťa Kotas.

Poutníci vydali řadové album po předlouhých čtrnácti letech (!) a jistě už nikdy nebudou sypat desku skoro každý rok, jako v letech 1987-99. O to cennější a více potěšitelné je, že jsou

Stíny na střechách

v řadě směrů mimořádné.{desky 1647}